

зумѣ, че той ся готви да удари връзъ Българско.

— Мале! каза той, почетъ мя въка въ пѣть.

— А майчина ти любовь заръ не може тя удрѣжа, отговори Олга, и въздъхнѣ. Азъ видѣ, че душа-та ти тѣжи за Дунавъ, азъ ще ся помолѣ Богу да мя прибере по-скоро, и тогы-зи съ Богомъ.

Олга поче да ся моли.

— Сынко, сынко, рече тя най напокоиъ, приклони чело-то си до устны-тѣ ми. Иди съ Богомъ! Богъ да тя упаци сынко! Защо ты не послуша думы-тѣ ми и не прии Свято Кръщенѣ — Божии щитъ, за да тя забраня въ пѣть?

Олга кдвамъ продума тия думы, очи-тѣ и' ся затворихъ пълны со слъзи.

Прѣдтеча на Христианскѣ-тѣ земѣ, като денница прѣдъ слънце, като зорѣ прѣдъ съвнуванѣ — зайде.

Оплаковахъ ѣкъ сынъ, внуци и цѣла земля руска съ голѣмъ плачъ.

Прѣвѣ-тѣ Христианкѣ въ рускѣ-тѣ земѣ закопахъ въ церквѣ на Св. Николая, и Свято-славъ не прави тризѣ на гроб-атъ и'.